

BOSNYÁK SÁNDOR

A lézpedi látóleán, aki Isten csókját hordozza az arcán

Összefoglalás Jánó Ilonának már három éves korában látomásai vannak, melyek újra és újra ismétlődnek. A róla szóló elbeszélések szerint három napos révülés útján nyeri el a kiválasztottságát: a halottakat látja s tud beszélni velük. A 80-as évek elejétől a halottokról keveset szól, inkább látomásait, másvilág járásait, s próféciáit mondja, s „az anyaszentegyház egységéért imádkozik”. Amíg a másik világon jár – egykori táltosainkhoz hasonlóan – elhagyja a lelke, s hideg, halottnak látszó testére őrangyala vigyáz. A másvilág Jánó Ilona látomásaiban megegyezik a moldvai magyarok tradícióival, de nála a hiedelmek megélt s megtapasztalt eleven valósággá válnak. A mennyország: fény, időtlen idő, s Isten szemtől-szembe látásának gyönyörűsége, a pokol: sötétség, szenvedés s fekete lángoló tűz. Az isteni trónus előtt többször látta a lelkek feletti ítélkezést, a kiszabott büntetések fajtáit, találkozott s beszélgetett Szűz Máriával, Jézus Krisztussal s az Atyaistennel, akinek csókját ma is érzi az arcán. Vallomásait (1-36), melyeket 1989-ben és 1991-ben mondott el, szervesen egészítik ki a róla szóló elbeszélések (37-48), s igazolják, hogy a szájhagyomány – az ideális kép felé közelítve – még a halottlátók arcképét is kiegészíti.

Jánó Ilonát, a „lézpedi leánt”, a „látóleánt”, a „szent leánt” – ahogyan Gerléntől Somoskáig a moldvai magyarok nevezik – Magyarországon is ismerik. 1980-ban a Kortársban, 1982-ben a Tiszatájban már bemutatták, s 1985-ben a televízió is filmet vetített róla. (Moldován 1980; Kóka, 1982; TV1, 1985. XII. 10; Moldován, 1985) 1934-ben született, korán árva lett, s leírhatatlan szegénységben nőtt fel. „Én vótam, mondta, a legszegényebb a faluba s a megyébe”.

Hároméves korában már látomásai vannak, „sátányok keringőznek” mellette; papot hívnak, a pap ráimádkozik, s a sátányok megcsendesednek, de hat, majd tíz éves korában újra és újra látomásai kezdődnek, s élete azóta szakadatlan látomások folyamata. A szó szoros értelmében két világban él: egyrészt a mindennapok küzdelmes világában, munkával, nélkülözésekkel, s megpróbáltatásokkal, másrészt a másik világban, ahol a sokat tapasztalt ember otthonosságával jár-kel (ahogy ő mondja) a pokol talpánál, a pokol langjánál, a fogak csitorgatásánál, a limbusban, s a mennyország virágos mezőin. A két világ nála teljesen összetartozik, mind a kettő valóság, s Istentől kapott „hijatása” révén bármikor képes egyikből a másikba átlépni.

Jánó Ilona egyrészt racionálisan szemléli a világot, számol, tervez, gondolkodik, nem engedi, hogy félrevezessék; másrészt megértő, jószívú, segítőkész, a másik ember gondját-baját-fájdalmát képes átélni, s úgy, olyan közvetlenséggel, s belülről jövően megszólalni, hogy szavaival valóban segít a hozzá fordulón. S szavai mindig valamilyen többlettel is bírnak, s ennek a többletnek a birtokában beszél már ötven éve Jézusról, Máriáról, a halottakról, s mindarról, amit fontosnak tart.

Az első – egész életére kiható – látomása: Jézussal való találkozása. Jézus eljegyzi, aranygyűrűt ad neki, egymás nyirelje és nyirászája lesznek. Azonosul Jézussal, életével, sorsával, tanításaival, szinte teljesen eggyé válik vele, érzi sebeit, s ez az érzés a látomásból való ébredése után is napokig elkíséri. Szüzességi fogadalmat

tesz, de őt is, mint minden halandót, kísérti a sátán, „férfi-módba”, „medve-képbe”, s szenteltvízzel s keresztvetéssel védekeznek.

Jánó Ilona vallomásaiban nem említi, hogy foggal született, s nem beszél arról sem (nyilván, mert nem történt meg), hogy beavatása három napos alvással járt volna. A lézpediek viszont úgy tudják, hogy „foggal született”, „már a bölcsőben megszólalt”, s tudják azt is, hogy „három napig oda vót, addig az őrangyal állt a teste mellett, s mikor visszajött, már hideg vót a teste”. (Miklós Antal) Három napos elrejtése egy másik adatközlő szerint Klézsén történt, s ez azért figyelemre méltó, mert Klézsén élt a csángók legismertebb halottlátója, Halmágyi Mihály, majd később a szűkebb körben ismert Éva Rózsa (Bosnyák, 1980. 72-80), s ily módon a déli csángók között a halottlátás tradíciójának folyamatossága Klézséhez kapcsolódik.

Jánó Ilona vallomásait a falubeliek vallomásaival egybevetve kitűnik, hogy a közösség olyan jegyekkel is felruhazza, amilyenekkel nem rendelkezik, s olyan történeteket is mond róla, amelyek nem történtek meg vele. Ugyanígy – 1970-ben – Pokolpatakon Halmágyi Ilona sem tudott róla, hogy testvére, Halmágyi Mihály három napig aludt volna, s így került a látás birtokába. Mindkettőjükénél látható, hogy a közösség a valóságos képet az ideális kép jegyeivel kiegészítette, s ezzel fogadta el őket a világ s a másvilág közötti közvetítés hiteles képviselőinek.

Az első – három napos – révülése után másvilági útjait újra és újra ismétli; érzi, hogy fáj a feje, elnehezül a teste, le kell feküdnie, s Jézus Krisztus, Szűz Mária vagy az őrző angyala viszi a látomásba. A révülés ideje alatt lelke elhagyja a testét: „akkor én láttam, hogy a testemből kiszállott a lelkem. A lelkem epe úgy hordozódott, mint a testem, csak könnyebb vót s fényes. Az őrző angyalom elvitt ingemet a mennyországba, hogy üsmerjem meg.” (Kóka, 1982, 35.)

Amíg a lelke a másvilágon jár, teste kihül (Moldován, 1980, 1389) s addig az őrző angyala ráborul a szívére és vigyáz rá. A másvilágon találkozik a halottakkal, s magához térve közvetíti üzeneteiket, előfordul azonban az is, hogy „a lelkek jelentkeznek az ágyánál”, s kérik üzeneteik átadására. A halottakról – a magyarországi halottlátóktól eltérően – nem a lakásán, hanem a búcsúban beszél, s az őrző angyalától tudja mindig, hogy melyik búcsúba kell mennie.

A hozzátartozóknak elmondja, amit a másvilágon látott, pl. a halott „nem vót felötözve, ilyen csórén vót, nem vót ötözetje” (Moldován 1982, 1381), s elmondja, hogy milyen szenvedésben van, pl. „nagyon szenvedek a purgatóriumban” (Kóka, 1982, 33) s kéri, hogy imádkozzanak a halottért, adjanak Isten nevében ételt-italt-ruhát a szegényeknek, mert amit adnak ezen a világon, az a másvilágon mind a halott üdvéért esik.

1989-ben a másvilági ítélkezésről is beszélt: a lelkek sorra megjelennek Szent Péter előtt, kit jobbra, kit balra állít, s jobbra a mennyországba, s balra a pokolba vezet az út.

A pokol kapujára „langos betűkvel” ki van írva: „Ki oda bemens, soha, soha nem fogsz kijönni onnat”. A pokol tornácán a keresztleletlen gyermekek vannak, beljebb a pokol kapujánál, a fogak csitorgatásánál s a pokol talpánál fekete tűz ég, fény nélkül, setéten. A bűnösök csitorgatják fogaikat, „kígyók, békák szípják arcáikat”, s vasvillákkal szűrkalják az ördögök őket. Az idő alig telik. „Egy cigárát meddig elszívsz, annyi egy esztendő”. A tolvajok vissza akarják adni, amit elvettek, de nincs kinek; az asszonyok, akik kicsinyeiket eltették, gyermekeik húsát eszik szüntelen; a rágalmozók nyelvén parázs sistereg. S közben a széleken az ördögök vájják a földet, mert a pokol már megtelt s nagyobbítani kell.

A mennyországban minden az ellenkezője: fény, virág, s világosság. Az ajtajánál „olyan szép világosság, hogy kívánod, hogy megnyíljon az a szép ajtó”

(Moldován, 1985, 85), s ha belépsz, hallod, hogy „a mennyei harangok szólnak szép hangzatval”, s láthatod Isten fényességét.” „Isten őmaga öröme az embernek”, „őmaga a fényessége az embernek”.

Jánó Ilona vallomásaiból – s a falubeliek elbeszéléseiből – a magyar halottlátó legfőbb jellemzői sorra kirajzolódnak. Jánó Ilona is elaludt (révült, rejtezett, ellett), s megjárta a másvilágot (a poklot s a mennyországot), tudását felsőbb lénytől (Jézus Krisztustól), s tanulás nélkül kapta. Újra és újra elrejtezik, s vagy ő megy a másvilágra, vagy a halottak jönnek hozzá, s közvetíti kéréseiket. A róla szóló elbeszélések kiegészítik vallomásait a fölös csonttal (foggal) születés, és a három napos alvás (rejtezés) mozzanatával, s ily módon teljességet megközelítő kép kerekedik ki. Jánó Ilona őrzi az egykori kereszténység előtti táltos legfőbb jellemzőit, s őrzi az ősi világkép elemeit (pl. az alvilág a csúszómászók birodalma), ugyanakkor mindez szervesen beépült a keresztény tanításokba, s homogén egységet alkot, úgy, s olyanformán, ahogy a moldvai csángók világképét az elszigetelt nyelvi környezet megőrizte.

Jánó Ilonát a 80-as évek elejéig halottlátóként ismerték, az utóbbi években azonban a hozzáfutók halottairól csak ritkán és keveset beszél, inkább látomásait, másvilági utazásait, s próféciait mondja. Előfordult többször, hogy akiknek a halottairól beszélt, nem hitték el, amit mondott, kicsúfolták; ezért mikor másvilági útján Jézus Krisztussal újra találkozott, más feladatot kért. Nem sokkal később Szent Ferenc és Szent Antal hívta, hogy „az utad vélünk van”, majd Szűz Mária megbízta, hogy legyen „az apácáknak a főnöknők”. 1991-ben levélben fordult II. János Pál pápához, s küldetése teljesítéséhez segítségét kérte. Azóta amerre csak jár, hirdeti az igét, beszél a másik világról, az igazságról, a bűnről, az ítéletről, s „imádkozik az anyaszentegyház egységéért”. (Kóka, 1982, 41) Petrás Mária emlékezésében (47. történet) szemléletes képet ad egy ilyen igehirdetésről, ahol körülüli a sokaság, s ő ihletten, szebbnél-szebb képek és példabeszédek felsorakoztatásával beszél órákon keresztül.

A lézpedi szent leán elbeszéléseit olvasva úgy érezzük, mintha az időben századokkal visszautaznánk. Nyelve: a madéfalvi vérontás előtti, képekben gazdag magyar nyelv, látomásai középkori imádságaink prózai párhuzamai, próféciai a népét s népe lelkiségét féltő, Istennek elkötelezett „szent leán” megnyilatkozásai. Nekem is elmondta, hogy Jézus Krisztus az ölébe vette, vitte felfelé az Atyához, s az Atya megcsókolta „jobb orcáját”, s Isten csókját ma is érzi az arcán. Ő ma az egyetlen név szerint is ismert halottlátónk, aki a századokkal ezelőtti kereszténység mélyen átélt tanításait – s a még régebbi lelki tapasztalatokat – adja tovább, akinek megadatott a kegyelem, hogy már életében is láthatta a másik világot, aki Isten csókját hordozza az arcán, s életének egyetlen célja, hogy „az ő csókja ne legyen hiába”.

Jánó Ilona vallomásai

1. Nekem háromévesen kezdődött. S akkor vót aztán hat évesen, s aztán vót tíz évesen. Három évesen azt láttam, hogy a sátányok keringöztek ottan mellettem, s megmártak. Kicsi lyányka vótam, három éves vótam. És akkor megmárták kutya-képbe a lábamat, s macska-képbe a kezemet. S akkor én sikojtottam, de édesanyámék nem látták. És akkor sikojtottam, hogy: „Én mámikám megmártak!” Mint egy kicsi lyányka. „Jaj, jaj”, jajgattam. „Megfogott a kutya”. Mutítottam, hogy honné jött ki a kutya, az ágy alunnét. Akkor mutítottam, a macska mászott, kijött a macska, és megfogta a mutító ujjamnak a hegyit. Úgyhogy édesanyám fel kellett vegyen az ölibe.

S megvót gyűlvel erőst, de nem tudom mennyi üdőre ki kellett híjják a plebánost Bakóból, hogy reám kellett imádkozzék, hogy megcsendesedjenek a sátányok. S megcsendesedtek.

2. Aztán megkezdődtek a látomásaim jobban. Akkor, mikor megkezdődtek a látomásaim, akkor megjelelntek esent ök. Vótam immá tizenhét – tizennyóc esztendős, s akkor megmondták a neviket. Macska-képbe vót Daniel, kutya-képbe Londinó. S ezek vótak a nevük a sátányoknak, melyikek kénoztak énegemet három évesen.

3. Sokcor beszélgettem Szűz Máriával, s a Szűz Mária kérte, hogy csináljak zárdát. Igen, dehát a páterok nem akarnak egyáltalán, s a plebános nálunk még ne beszélgessek es erről. S megmondták a helyet es. Azt mondta hogy imádkozzam eléfelé, hogy meg tudom-e nyerni ezt az egyet, hogy esszegyűjtem a leányokat a zárdában apácáknak. Mett én a Szent Ferenc-rendi zárdának kellene legyek a főnökjik. S igen, de nem akarnak apáca-rendet. S aztán imádkoztam, s látja, a Jóisten valamerre kivilágosított engem. S mondta, hogy imádkozzam a világétt, a bűnösökétt, s felajánlottam, így mondták: „Szeplőtelen fogantatás Szűz Mária, könyörögi érettem és az egész világétt!” A rózsafüzéért, mikor elvégzem, örökké mind ezt beszélgetem.

4. Az Úrjézus eljött, s én voltam nyirásza gúnyába s ő nyirel ruhába. S akkor azt mondta nekem: „Ilana, azt mondja, én eljöttem, azt mondja, hogy, azt mondja, magad fogadd el, azt mondja, töllem egy gyűrűt.”

A gyűrű szép arany gyűrű vót, még szebb vót, mint a nyirászáké, mett a Jézusé több vót. Azt mondta: „Fogadd el, azt mondja, ezt a gyűrűt töllem, én a társad, a nyireled vagyok. S akkor te vagy a nyirászám. S fogadd el ezt a gyűrűt. De nem fogod hordozni, úgy, mint a többi nyirászáé, hanem a jobb mutító ujjadba fogod hordozni.” S belétette az ujjamba Jézus, s avval megébredtem. Így történt.

5. Amikor látomásba mejek, nincsen egyeb jel, csak elcsendesedem, úgyhogy hézám nem lehet érjenek, abba az üdőbe hézám nem lehet nyúljanak. Ha hézám nyúlnak, bajosan testesülök meg. A lelkem bajosan menyen héza a testemhez, hogy megtestesüljek.

6. Láttam, hogy abba az üdőbe, az angyalom lehajlott, a homlokomat érte. Az őrzőangyalom. A lelkem, mikor kiment a testből, akkor az őrzőangyalom reám borult, úgyhogy a homloka érte a homlokomat. Az én testemet tartotta, imádkozott, hogy én meg tudjak térni. Mett sok helyt nem tudott ő jönni. Ahol mentem a pokolba, akkor mentem az ördögvel. S ha eljött az őrzőangyalom véllem, akkor az Úrjézus vigyázott reám, hogy visszatérjek. Sokcor láttam ezt, hogy Jézuska úgy feküdt a szívemen, mint a párnán. A szívemen a kis Jézuska.

7. Mikor kiszáll a testből a lélek, abba a helybe el van törvényezvel. Háromszor vótam az ítéletnél. Meghal az ember és láttam azt es, mi történik a nagy ítélet napján. Ott úgy jelentkeznek meg, hogy a bűnye az embernek minden megjelenik, hogy az egész világ lássa. Hány gyermeket tett el, hány gyermeket ölt meg, mit csinált, kárimkodott. Háromszor vótam a picike törvényen, ezen, melyiken, ahol meghal az ember. Amikor a lélek kimenyen a testyiből, nekem es kiment vót és akkor utoztunk, hogy mentünk fel. Akkor azt mondta vót: „Bízom a Jóisten elfogad éngemet a szent országába, mett én szűz leán vótam”. Mett ha az a leán szűz leán vót, lujzikalugerából

vót egy leán, szenvedett, beteg vót, két esztendő, s leszenvedte, tiszta vót, hogy direkt ment köröszkül a purgatóriumon, s ment a mennyországba. Ott kellett neki jelentkezők a törvénhez, oda került Szent Péterhez. S oda ment, s akkor ottan törvényezték, s ment. S láttam, mikor megnyitatták az ajtót és ment.

S a második, melyik mondta, azt mondja: „Bízom, azt mondja, a Jóisten elfogad szent országába, mett, azt mondja, asszon vótam, nyóc gyermekem vót, jóra tanítottam, s bízom, hogy befogad a Jóisten a szent országába”.

S még más asszon mondta: „Bízom, azt mondja, a Jóisten befogad a szent országába. Nem adott gyermeket, de imádkoztam, s jót tettem, s istennébe adtam, jót csináltam, s bízom, befogad az ő szent országába”. S akkor mikor ezt mondta, akkor még más szózat mondta, hogy: „Mindig bíztok, csak én nem bízom, mett mind rosszat mondtam, mind rosszat csináltam, mind rosszat kárimkodtam, s én nem bízom”.

Mikor odamentünk, akkor félreálltam, s akkor a törvényeződs megkezdődött. Az első leán vót, hogy béengedték a mennyországba. Második vót az az asszon, ki nyóc gyermeket felnevelt, jóra tanyította, jó gyermekeket felnevelt, a harmadik vót, hogy nem vót gyermeke. S a negyedik, hogy azt mondta, hogy mindig rosszat csinált, ő nem bízik. Ő rosszat csinált kárinkodott, s az asszonyát megverte, ő érzette, hogy nem lesz befogadva.

Úgy es vót. Meddig az asszonyokat törvényezték, akkor előjött a gyermeke, tizenhárom éves gyermeke az embernek. S csúnya vót, mint az ördög, fekete. S akkor azt mondtam, hogy: „Kicsoda vagy?” S azt mondta, hogy: „én gyermeke vagyok ennek az embernek”. S akkor megszólalt az apja: „Az enyim”. Azt mondja: „Kendé tátika, kendé, de jobb lett lenne, ha ne legyenek kendé. Rosszat tanyított, rosszat mondott, s ha el vagyunk kárhozva, a talpam alatt van a helye”.

8. Azt tudom megmondani, hogy a pokolban öt minut es sok. Egy cigárát meddig elszívnek, annyi, mint egy eszendő. A mennyországba jó, mett ott az élet édes, világos. Az Isten őmaga az öröme az embernek. Az Isten őmaga fényessége az embernek, a léleknek. De a pokolba öt minut annyi, mint egy esztendő.

S a pokol talpa alyan, hogy ottan kaszákval van csinálva a helyiség. Ílések, mint a kasza íle. Ide mennek csak azok, melyikek az életet rontnak. Rosszba járnak, egyik a más vizsik rosszra, bíztatja egy asszon a másikat, elviszi a rosszra. Ott nagy a szenvedés.

Aztánd még más helyen vagyon a külső sötétség. Akkor oda mennek mind csak, melyikek rosszat csinálnak, embert ölnek. Abban tűz es ég, ég bennik, és ahogy mondatik, bennik es van. Setét a tűz es, úgy égeti, feteke a tűz langja. Mint a lang, úgy égnék ők, de sötétség van. S megszurkálják az ördögök, azért csitorognak a fogaik.

A pokol langja – a családok egészen vótak, kétszázhetvenen es vótak egy egész család, melyikek mind tisztátalan bűnt csináltak, apókák, ki kezdte a bűnt, fia fiától, fia fiától, fia fiától, még fia, s úgy, hogy a lang így ment, villongott.

A gyihenna – minden lélek, van farkasképbe az ördög, elrágja. Elrágta úgy, hogy nem maradt csontika, egészen elrágják, s azt kiokádják, kifujják. S akkor esent újból fogja rágni. S aztán rikojtották, hogy hánszor vótak elrágval, és amikor meglátták az ördögök, hogy én azon a gödör tetejin a korlátok mögött állok, akkor azt mondták: „Hagyják el azkat, s jőjenek hézám, fogjanak meg éngemet”.

Mikor eljöttek hézám, akkor keresztet vettem. Mikor keresztet vettem akkor visszahúztak. S akkor megharagudtak még jobban, s kezdtek jönni gyorsabban. Mikor esent újból keresztet vettem, az Úrjézus nevibe vissza parancsoltam, hogy visszaessenek, akkor visszahúztak. Mikor harmadikszor kezdtek jönni esent, mikor

keresztet vettem harmadikszor, akkor én kiértem az ajtóhoz, s akkor kiléptem, s akkor kitúrták a fejüket, rikoltozni fogtak, hogy béménjek hejzik. S akkor megláttam az ajtón írva: „Ki oda bémens, soha, soha nem fogsz kijönni onnat”. Ev vót kiírva lang literekvel, langos betűkvel. Ez 21-én vót, augusztusban hatvankettőben, ez a látomásom.

9. Azok, melyikek asszonyok cigaráztak, melyekek asszonyok a szájukat festegetik, melyekek a körmeiket festegetik, a kígyók szípják az arcáikat. Melyekek emberek borotválkoznak vasárnap, kégyók szípják. Melyekek cifrálnak erőst a hajakval vasárnaponként, kégyók szípják. Melyik kevélykedik a hajával, melyik kacsingat a szemivel, mindenről-mindenről, melyek fülbevalóval kevélykednek, az ördögök hintuláznak rajta.

10. S ha tojást lopott, meg kell egye. S ha paráználkodott, rosszat mondott, akkor meg van büntetvel, hogy langosan égetik a száját. Gyermek elcsinálásánál meg kell egye a gyermeknek testyit, de milyen módulag tette el a gyermeket? Akkor láttam fejémpet, hogy egészen csak annyi vót, hogy megfogtam így evvel az ujjamval, felemeltem és megnéztem, hogy egészen szarba vót. Azétt vót megbüntetve, hogy ne maj mossan. Aztánd másik burjánba tette el. Más vót, hogy ilyen pasztillákval tette el. Más elment, hogy eltette az orvosoknál, hogy elvették tőlle. Más, hogy nem akart. Azak, melyikek nem akartak, úsztak a vízben és üszkek mentek és azkat az üszköket kellett rágja, hogy nem akarta a gyermeket elfogadni. Azokat úgy rágta, s nem tudott lemenni a nyakán, csak égette a nyakát.

11. A halottakval vót több látomásom. A purgatóriumban látni láttam az anyákat, láttam az apákat. Az anyák, melyikek szenvedtek, hogy nem tanyították vót a gyermekeket, az apák, melyikek nem tanyították vót a gyermekeket, a gyermekek, melyikek nem hallgatták meg az apákat.

Külön van a szenvedés es. Van kisebb szenvedés es, s nagyobb szenvedés es. Mikor az ember meghal, vaj az asszony meghal hamarább, hát úgy belemen a tűzbe, hogy esszecsattan a lang a tetejin. Hogy mit gondolt az eszibe, ki kell légyen. Mit nezett a szemivel, ki kell légyen. Mit érzett az orrával, ki kell légyen. Mit beszélt a szájával, mit ivutt a nyakával, mit a szüvivel gondolt, mit tett a kezivel, ki kell légyen. Aztán láttam, hogy jött ki, úgyhogy aztán égett a talpa. Aztán, ha misét fizettek, akkor láttam, hogy az angyal elment, s felemelkedett. A misét folytatta a pap, s hogy a pap végezte a misét, mikor feláldozta a szent kenyeret akkor láttam, az angyal belészállott az őrzőangyala és megfogta őt és felemelte. S amelyikért mondódik a mise, nem tud akkor kiszabadulni, azon az üdön nem ég, a mise idejin, akkor nem fog a lang.

12. Most nagybőjtbe láttam, második napján a nagybőjtbe, láttam azt hogy vótam a lábainál az Atya istennek és azt mondta az angyal: „Imádkozjál eléfelé, látod-e az Atyának a lábainál vagy, imádkozjál.” A föld tetejin, láttam a kereksegit a földnek a tetejin és én vótam a lábui mellett, úgyhogy közel vótam a lábui mellett. S bíztatott az angyal, imádkozjam. „Az imád meg van hallgatval, befogadják.”

13. S láttam az élet fáját. Az élet fája nagy fa. S az ember, az apa, vagy az anya, ő felele a családról. S az apák, akik nem akarják elfogadni a gyermekeket, fel vannak akasztval. Egyik felől az apák vótak felakasztval s másik felől az anyák vótak felakasztval. Nem akartak, hogy befogadják a gyermekeket. S akkor fel vótak akasztval a férfiak egyik felől, s az asszonyok másik felől. S mondom nekik: „Hát

métt vattok felakasztval?” „Azétt, mett nem akartuk gyermekünk lejen”. S akkor ütözköztek essze a fejk. S akkor azt mondottam, hogy: „Hogy jó nektek, hogy fáj nektek?” Mikor ütök essze a fejiket, mint a villámlás nyilalódik belé a fejikbe le a talpukig. S akkor, miután kikérdeztem ezt, akkor egy út indult, s akkor elindultam ezen az úton. Mikor elmentem odáig, hol vót egy férfiú, s melyik erőst szomorú vót, s meg vót vervel, meg vót izzadval, folyt a vér belölle és erőst sírt. S akkor mondom neki: „Az Úrjézus nevibe megkérdezlek, kicsida vagy?” Azt mondja: „Láttad-e, hol jöttél?” „Igen.” „Láttad-e, ki fel van függesztvel?” „Igen.” Azt mondja: „Látod-e, értük es meghóttam, ki van a fán, s azokétt es, akik ők általuk kellett vóna szülessenek. De elfolyt a vérem hiába, s szenvedtem hiába, mett erőst kimodernizálódott, hogy a gyerekeket, mennyet el akarnak fogadni, annyat fogadnak el. S akkor az Úrjézusnak nagy a szenvedése, nagyon fáj.”

14. Úgy es történt, hogy én láttam én magamban, én magamat megláttam őbenne s vissza megláttam, hogy az Úrjézusban vótam én. Így es megláttam én magamat őbenne, s ő magát énbennem. Akkor evvel az átadásval úgy maradtam, hogy érzem az Úrjézusnak a sebeit. S aztán látomásom több vót. Az Úrjézus azt mondta, hogy imádkozzam így: „Szelíd és alázatos szívű Jézus alapítsad az én szívemet és az egész világnak a szívit a te szíved szerint.” Aztán imádkozzam a világett, imádkozzam a bűnösökétt.

15. Hát mutították Ádámot s Évát. Mikor megették az almát Ádám s Éva a paradicsomba, mikor megették az almát, akkor hogy ment belé a bűn. Ádám s Éva, hogy vót a fa alatt a Paradicsomba, akkó az almát, hogy leszakasztotta, az ördög bíztatta s Éva, hogy béfalta s odaadta Ádámnak. Ádám meg fogta a nyakát, hogy ne maj menjen le, s azétt van a csök. S azután Ádámnak több ment beléje, bűn. Azétt haragosabb es a férfiú, s hatalmasabb es. S akkor vannak asszonyok es, melyikek ilyen hamisak, rosszak, s a rosszra inkább hajlandók, de az férfiú kellett lenne legyen es asszonyi termetet kapott es férfiú kellett vóna legyen.

16. Aztán erről van még egy: hogy nyílt meg a pokol lábik alatt, ezt mutították. S amikor megnyílt a pokol a lábik alatt, akkor az ördögök úgy kacagtak, hogy immár az embereket meg tudják rontani, hogy hatalmik lett az emberek felett.

S aztán vót es, meddig az Úrjézus elvót, jött a földre, hát ugye sokan ördögösök vótak, az ördög bennik vót az emberekbe. Most is bennik van, csak nincs annyira kijelentkezvel. Melyikek rosszak, mindig rosszban járnak, mind ördög van nálük, ördög hatalmazza bennik. De ez nincs annyira kijelentkezvel, hogy lássa a világ, hogy hallja a világ. Ha ül lenne, hogy megtudja a világ, hogy csak csengetyű lenne a nyakikon, mennyien így vannak, ilyen ördög melyik van bennik, ördögök vannak bennik, ha nem hallaccanéék egyeb, csak csengetyűk hallaccanéának, annyian vannak. Me nekem jelentkezett meg mindenféle képpen. S aztán megmutították, hogy a világ mennyere rossz.

17. A pokol tornácába es jártam, a limbus, hova mennek a kereszteleetlen kicsikék. Szent Péternek a gyermeke most es ott van. A limbus, ottan kereszteleetlen gyermekek vannak. Sötétség van, pokolhoz tartózik, csak az ördögök nem tudnak ottan csinálni semmit sem, csendesség van, mer küsdedek vannak. S azok a küsdedek es különféleképpen vannak. Melyiket elteszik az anyjik, az apjik akarattyával van, akkor azak sírnak. Átkozják az apjikat, átkozják az anyjikat, hogy eltette őket. S hol vannak

ezek a, melykek csak ellesznek csak úgy, hogy vaj megemelt valamit, vaj kívánságból. Akkor ottan csendesség van. Vótam ott es.

Aztán ottan vannak úgy, hogy hányan vannak egy anyától. Tizenhatan es vótak, huszonkettőn es vótak egy anyától. Mi köllött lenne legyen, pap kellett lenne legyen, püspök kellett lenne legyen, nagy ember kellett lenne legyen, ember kellett lenne legyen, kis gyermeke legyen, leányka – tízenhat gyermeke kellett lenne lenni. Mennyi pap kellett lenne legyen. Nemcsak annyi, hogy csak egy gyerek.

Aztán mutították az anyákat, hogy ették a kicsinyeiket. S ez ilyen történet.

18. Mondjam el, Biáne Jánosról, hogy mit láttam? Elhojzta az angyal egy levelit Biáne Jánosnak. Szent Biáne Jánosnak. S azt mondta az angyal, hogy fogadd el ezt a levelet, mert neked van küldvel. Reánéztem, aranyliterekvel írta Biáne János. Ő egy szent pap vót. Kisértései vótak neki es, mint nekem es. Pedig én nem vagyok pap, de azért ennek a hiatalása így van, csak az imádság van a kezemben. Nincs szentmise áldozattya, mert én nem tudom az Úrjézust feláldozni. Pedig látomásaim vannak arról es. S akkor ide adta az angyal a levelet és azt mondta, hogy nekem van küldve. S mondom: „Nem nekem való, mett én pap nem tudok lenni.” Azt mondta az angyal: „Fogadd el, mett nálad kell maradjon a level”. Akkor el kellett fogadjam a levelet és megnyitattam. Biáne Jánosnak a történettyei vótak írva, mindig arany literekvel, a kezdettye az élettyniek, és vótak betegek, kiket gyógyított meg. Úgy, mint a filmbe, új láttam, hogy hogy mozognak, mindig láttam. Ez látomásomba vót, az angyal adta a levelet.

19. A nagybőjtbe imádkoztam, s láttam ezt. Biáne János megjelent papi gúnyában és hozott pityókát. Az ördögök úgy csúfokodtak: Pityókás, Pityókás. Mett sokat bőjtölt ő es a bűnösökétt. Főrikojtották: Pityókás, Pityókás. Még nekem es elhozott két pityókát. Melegek vótak, sült pityókák vótak. S ideadta melegen a pityókát. Még meghasította is, a kezembe adta: „Ilana, azt mondotta, Ilana, vegyél ebből a pityókából, mett neked hoztam, az én pityókámból”, ezt mondotta Biána János. S a pityókákat ide adta, úgylahogy még belé es haraptam, még ettem belölle. Látomásom vót, s aztán ment el töllem.

20. S most nemsokára, három hete megjelent, hozott egy fazak pityókát. Cserepfazak vót, milyen vót régen, mett nem vótak vasfazakak, cserepfazak vót, megvót főzvel a pityóka és párolgott a teteje, csak a víz vót leszűrvel, hogy vehessek én es pityókát. Kivettem belölle, mett ide adta a fazakat es. Egyik kezembe adta a fazakat és a másikkal kivettem a pityókát. S kezdtem enni a pityókából és azt mondta: „Ebből a pityókából adhatsz másoknak es”. S akkor én ebből a látomásból megebredtem. Mindég arra gondoltam, hogy másoknak es kell intsem, hogy a mások intsék még másokat, hogy a bűnösök minél többen térjenek a jóra.

21. S látomásom vót még az Úrjézustól, mintha misézett lenne az Úrjézus és a kehelyt ide adta a kezembe, és azt mondta: áldozjak én es. Mondom:

- Jézusom, hogy fogjam meg én a szentséget, mett nem vagyok papi gúnyába és nem tudok pap lenni. Hogy tegyek kezet a szentségre?

Azt mondta az Úrjézus:

- Neked megvan engedvel, tégy kezet reá és fogd meg.

Egyik kezembe ide adta a kehelt, hogy fogjam meg és a másik kezemvel vegyem ki a szentséget és áldozjak. S akkor én áldoztam, és akkor azt mondta, hogy sirüljek meg, minha az ótárnál lettünk lenne, az ótár előtt sirüljek meg és áldoztassak másokat

es meg. S akkor mikor megsirültem, nagyon sok világot láttam, hogy jöttek oda, hogy áldoztassam meg. Nagyon gondolkoztam, hogy adtam a szentséget nekik, mett az Úrjézus így mondta, hogy meg kellett tegyem. Úgy folyt a sok világ, még jöttek, még esent adtam, s oda gondoltam örökéig, hogy féltem, hogy leessék, mett nem vót senki a patinával, hogy tartsa valaki alája. S én mindég közel tartottam a szájikhoz, hogy áldoztassam.

22. Még más látomásom vót, hogy egy fórást kezdtem. Nagy fórás vót, felfórott, hogy felemelkedett a víz nagyra, alyan fórás vót. S én ott osztottam belölle a vizet. Adtam mindegyiknek, hogy igyék; a lelkeknek, hogy a bünösök es megtérjenek, hogy jóra térjenek. Mett imádkozom azokett es, kik meg kell énáltalam gyógyuljanak, mer láttam ezt es. Az Atya isten, mikor az ölibe vótam, azt mondta: „Ilana imádkozjál, mett sokra, mett nagyra vagy hiatval”. Az ölibe vótam az Istennek.

23. Az Úrjézus vót az ölömbe, hogy megnyugudjék. Kérdettem, hogy: „Kicsida vagy?” Azt mondta: „A te testvéred vagyok”. Akkor azt mondtam: „Nem mondd meg a nevedet?” Azt mondta: „Nem szükség, elég, hogy a te testvéred vagyok”. Úgy nyugudt az Úrjézus, mint a Szűz anya Máriának, hogy nyugudt az ölibe. S újból kérdettem: „Kicsida vagy?” Azt mondta: „A te testvéred vagyok, hagyd el, még nyugudjak”. Még megszólítom: „Kicsida vagy, nyugszol az ölemben, de kicsida vagy? Nem mondd meg a nevedet?” Azt mondta, hogy: „A te testvéred vagyok”. Megharagutt, hogy nem hagytam tojébb nyugudjék, és felvett ő az ölibe és vinni kezdett felfelé. Érzettem, hogy menyünk felfelé. Mikor mentünk felfelé, mikor felmentünk, akkor megláttam Boldogságos Szűz anyát fekete ruházatba és jött felink. A harangok szóltak, a mennyei harangok, szép zúgásával, szép hangazatval. És ahogy megláttam, mondom: „Szűzanya Mária, nem tudom kicsida vót, azt mondta, az én testvérem, de nem mondta meg a nevet”. Azt mondta: „A te testvéred az én fiam”. S akkor odaértem és átadatt az Úrjézus Szűz anya Máriának. És vinni kezdett Szűzanya Mária még fennebb. Mikor fennebb mentünk, akkor megláttam egy embert, kemén embert, kék szemjei, fejr haja, s szakálla, és fényes vót. Mondom: „Szűzanya Mária, kicsida ez?” Azt mondta: „Mi Atyánk”. Akkor evvel odaértem, úgyhogy láttam, hogy az Atya elnyútotta a kezit és átadott Szűzanya Mária az Atyának az ölibe. A lelketem. Látomásom vót lelkileg. És átadott. Akkor azt mondtam: Mi Atyánk, mit akarsz mondani nekem?” Azt mondta: „Ilana, sok van a te részedre, imádkozjál a világétt, imádkozjál, imádkozjál”. Háromszor mondta: imádkozjam. S mikor harmadikszor mondta, imádkozjam, akkor megcsókolta a jobb orcámat és evvel megébredtem. Megcsókolta a jobb orcámat, érzettem, s örökkéig tartottam a számba, hogy az ő csókja ne legyen hiába.

24. Több pénteket tartottam. Most vagyon tartok első pénteket, tartom Istennek az országáétt, Szűz Máriáétt és a Jézus szivéétt, hogy az Istennek az országa jöjjön el minden szívbe, minden lélekbe, mind ismerjék, mind dicsérjék a Jóistent, mind áldják a Jóistent. S első pénteket felajánltam, hogy kilenc első pénteket tartom, hogy az Istennek az országa, az egész ember értse meg, érezze, hogy a szeretetje Jézusnak szübe kell legyen. Kell keresse az Úrjézust. Ha nem áldozik, nem hallgatja a szentmisét, nem imádkozik, akkor lapulja meg a sátány, s akkor nem tud elémenni, hogy menjen a mennyország felé.

25. Kiskoromtól hijatalásom vót. Tizennyóc évesen Szent Ferenc és Szent Antal hijat meg, hogy menjek az úton. „Gyere véllem”, azt mondtotta Szent Antal. Én azt

mondottam, hogy: „Nem tudok veletek menni, mert én ruhás vagyok, asszon vagyok, és tik férfiak vagytok, s nem tudok veletek menni.” Akkor meghijatt újból, hogy gyere vélünk. „Vélünk kell jere, az utad vélünk van.” És akkor még visszafeleltem neki, hogy: „Nem tudok veletek menni, mert ti papok vattok és kalagor vattok és én ruhás vagyok”. És akkor harmadikszor megszólaltak, azt mondták, hogy menjek véllik, „mert a te utad véllünk van”. Meghittak, menjek véllik. A látomásomban egy kertbe bémentek és szép ződ fű vót és ott egy nagy templom vót. Az ajtó ki vótak nyilval és sok pap és kalagorok le vótak ülvel. Mikor bémentem, akkor felköttek mind és fejet hajtottak nekem és helyet hattak. Helyet hattak közepin az asztalnak. Én megszólaltam, hogy: „Nem nekem való a közepin, mett én ruhás vagyok, adják oda vagy jobbra, vagy balra az asztalfér”. És nem akarták, azt mondták, az én helyem a közepin van. Akkor azt mondták: foglaljam el a széket. Az a szék, a közepin van választva nekem. Én elfoglaltam a széket, leültem. Akkor azt mondták: „Keljünk fel és adjunk hálát s dicsiretet Jóistennek”. Há felkötünk, latin nyelven énekelünk, úgy mint mondatódik a glóriában, hogy: „Dicsőség a magasságban az Atya istennek!” Énekelük latin nyelven. Akkor a látomásból helyre megébredtem miután dicsírtük a Jóistent.

26. Azután vót látomásom, Boldogságos szép Szűz Mária mindig tanyított, mindig oktatótt. Látomásim sok vót. De sajnos sokcor nem vót lelki papom, melyik vezéreljen, melyik jóra intsen és szeretetvel oktasson. Sokcor sírtam, sokcor imádkoztam, hogy papot rendeljen esent a Jóisten. Még rendelt mást, melyikkel tudtam beszélgetni, még másor nem vót, kivel beszélgessek. De az Úrjézus így akarta, s tojébb látomásaim vótak. Még megbízott az Úrjézus s Szűz anya Mária és tojébb mentem. Ha nem vót naposilag látomásom, bár vót hétben eccer vagy keccer. Kérték máccor: világétt imádkozzam. Kérték, a bünösökétt imádkozzam. Kérték, hogy elég penitenciát tartsak mások helyett. Kérték, bötöket tartsak mások helyett. Fölajáltam sokcor a szentmise áldozatját, fölajáltam a bötömet és imádkoztam.

27. A Ceausescu idejibe sok féle képpen vót, méges bíztam, hogy a Szűz anya Mária azt mondotta, hogy én kellek apácáknak főnökőik. Azt monda Szűz anya Mária, hogy nemcsak magad kellesz, de még mások es kellenek. Úgy hogy nem tudtam megcsinálni ezt. Addig csendesen vót a látomásom, de mikor leesett, pedig mindig tudtam Ceausescunak a leesésit. Augusztusnak a huszadikján, mikor eljöttek bérálni, vót a látomásom Ceausescuról, mert mindcsak akkor béráltak, s küdelmem vót a püspökséghez. Eljöttek huszadikján, bérálkozás vót nálunk Lécpeden, bákői megyébe. És küdelmem akkora nagy vót, hogy nem tudtam türni, hogy kellett menjek, hogy beszélgessek véllik. És megzavarodtak az egész papok és nem akartak beszélgetni véllem. Kijött a dekanus: „métt akarok beszélgetni a püspökkel?” Azt mondtam, hogy beszédem van, engedjék meg, hogy beszélgessek”. Mit mondtak, mit nem mondtak, nem akart a püspökség beszélgetni. Azt monda: nincsen üdeje, siet be. Ezután kijött a dekanus, s azt monda: „Mi van Ilona?” (román nyelven, mett magyar nyelven nem beszélgetnek). Akkor én azt mondtam, hogy: „Akarnék beszélgetni a püspökséggel, küdelmem van”. „Nincsen mikor. Beszélgess véllem.” Hát el es beszélgettem vélle, de hulltak a könyveim, azért, hogy nem akarják meghallgatni, hogy mit kellene beszélgessek. Nem szivesek, hogy meghallgassák, hogy hogy fáj egy léleknek a fájdolma. Akkor én a beszédemet béfejeztem.

28. Aztán a látomásom ev vót. Mondotta Jézus, hogy ihatnék, hogy kérjek segítséget, hogy több bünösétt imádkozzam, mett ez a szomjassága Jézusnak, hogy a bünösök

térjenek. Láttam. Az Úrjézusnak felajáltam kilenc első pénteket az Isten országáért, Jézusnak a szíve országáért. Azért vót a kilenc első péntek felajálva. S minden első pénteken látomásom vót. Látomásom vót a sátányokról, látomásom vót a szentmisének az áldozásáról, látomásom vót az ördögöknek a lekötözésiről. A Jóisten úgy akar, hogy lekötöződjék ezeknek az ereje, hatalma. S akkor látomásom vót, hogy az Úrjézus azt mondta:

- Ilona – azt mondja – lásd meg, milyen szép virágjaim vannak. Egy kertbe vót az Úrjézus. S azt mondta: lássam meg, milyen szép virágjai vannak. Bémentem a kertbe, virágokat, zöd lapik vótak, s a virágok helyett mind szívek vótak. De melyik szívek vertek, melyikek nem vertek. Melyikek meg voltak állval, melyik vert egy kevest, s esent állott meg. S akkor mondta Jézus:
- Látod-e Ilona milyen virágjaim vannak!
- Igen Jézusom, látom, de melyik szív ver, melyik nem ver.

Azt mondta Jézus:

- Igen Ilona. Parancsolj, hogy verjenek.
- Jézusom, én nem tudok parancsolni, hanem én tégedet megkérlek, s magad parancsolj.

Akkor összekapcsoltam a kezeimet imádságra, minthogy szokás szerént, hogy esszekapcsoljuk, hogy esszefogjuk a kezünköt imádkozni, és megkezdtem a Miatyánkot mondani. Elmondtam a Miatyánkot s mikor odaértem, „legyen meg Uram a te szent akarad, miképpen mennyekben, azonképpen a földön es”, akkor én megálltam és ő parancsolt. Akkor kezdek verni a szívek. Úgy vertek a szívek, mint az órák, úgy hallatt mindegyiknél, hogy tikátyol mindegyik szív. S azt mondta az Úrjézus: „Imádkozzál, térjenek meg”. S azt mondta, mondjam ezt, hogy: „Szelíd és alázatos szívű Jézus, alapítsad az én szívemet és az egész világ szívit a te szíved szerint”. Ezt mondotta Jézus, hogy imádkozzam, hogy gyakran mondjam. Az Úrjézus ezt az imádságot adta. S akkor a látomásom béfejeződött ebből. Aztán én ezt el akartam mondani a papoknak, de nem is hallgatták meg.

29. Vót látomásom, aztán kellett leessék Ceausescu, jelenésem vót, megmondták, hogy napközben lesz, pénteken lesz. Megmondták azelőtt három hétvel, hogy kicsi van.

Nálunk, Stefancsel Máre, melyik verekedett a törökvel. Miatyánkval hótt meg halálán. S így történt, hogy el vót egy lányka meglássa a muzeóját és egy kicsi karikacska fejit hozta onnét. S elhozta, s ki vót vetvel a szemetre. Itten egy darabig tartották a házba és kivették a szemetre. Én megkaptam és bévettem. S imádkoztam óáltala, hogy könyörögjön, ő sokat verekedett az igazságéért, az országunkat sokat őrzötte a törököktől, megmentette a pogányoktól és ótalmazta a gyerekeket és sok jót csinált. Templomot csinált és én imádkoztam. Egy hónap imádságom után megjelent ő. Ment ő a hajóba és sok világ vót velle és én vótam a martján. És azt mondta, szózat esett:

- Ilona imádságod meg lesz hallgatval, csak még egy kicsi van.
- Háromszor megintette a mutító ujját, megrengette. Az a három rengetés, a mutítás – három hét vót. Ez vót három héttel Ceausescu leesése előtt.

30. Azután egy hétre láttam azt, hogy egy keresztet, mint egy métrás a magasságja és fél méter így a kereszt, aztán rajtam. S az Úrjézus képje helyett vót az ótári szentség. S akkor azt mondta az angyal: „Nemsokára fel fog jönni a szent keresztnek az ereje és az ótári szentségnek a szeretetje.” Ezt mondotta az angyal látomásomban. Ev vót két hétvel.

És a másik pénteken, a harmadik pénteken, ahogy mondta Stefancsel Máre, hát azt mondta, hogy erre a regvelre éjjen láttam azt, hogy a rózsafüzérem, melyikkel imádkoztam, hát fel vót akasztva a nagykapuim iránt egy nagy feszületre. Azt mondta az angyal, hogy: „Az imádságod meg lesz hallgatva”. S akkor ev vót az a péntek, melyiken Ceausescu délkor leesett.

31. Aztán láttam, mikor történt a nagy verekedés Bukarestbe, esszezavarodás. Én láttam, hogy mennyien meghaltak. Látomásom vót, hogy mentem az angyal és mutatta, hogy „ez es el van kárhozva, ez es el van kárhozva, ez nem imádkozott, nem es van megáldozva, ez nem es gondol az Istenhez, ez nem es imádkozott soha”, mind rendre-rendre, mint ha egy raporter meen a világ közt, úgy mentünk mü az angyalval és mutatta hogy milyen súlyos, hogy mennyien elkárhoztak, elmentek pokolba. Láttam látomásomba ezt es, súlyos vót, erőst kevesen mentek mennyországba. Sokan mentek pokolba.

32. Azután, hogy megkerülődött Iliescu, láttam, tavasz előtt megjelent, hogy neki kell fogjak dolognak, hogy meg kell kezdem az apácáknak a munkát. S akkor ezután láttam, hogy az apácákat hogy kellett esszegyűjtem, láttam, hogy hogy munkáltak, hogy kell megkezem. Megmutították a zárdát, hol kell kezdem az Isten akarattya szerint hogy kell munkálkodjam és hogy mindegyiktől kérek parát, hogy adjanak ki mennyet akar, hogy meg fogjam kezdeni. S e látomásom megvót és elmentem a páterektől tanácsot kérni. S mikor elmentem a pátertől kérjek tanácsot, hogy megmondjam amit láttam, hogy láttam, Szent Ferenc zárdáját kell megkezem, akkor a páter azt mondta, hogy nem szükség ez. Nem es akart beszélni. De menjek el a dekához. Elmentem be a dekához Bákóba. Erdes páterhez, melyik dekáus Bákóba. S akartam beszélgetni, ő nem akart beszélgetni. Nagyon szomorúan és sírva elindultam onnét. „Hogy teljesítem bé az Istennek akarattját?” Hazamentem, sírtam, hogy milyen hidegek, nem akarnak beszélgetni. Hogy teljesítem bé az Istennek az akarattját? Milyen keserves, mikor egy lélek van hivatva az Istentől, s ők nem akarják meghallgatni. Mondja meg Szent Atya, mit mondjak, merre fogjak? Imádkoztam, kértem, az Úrjézust kértem, a Szűz anya Máriát, még megbiztattak, azt mondták: imádkozzam eléfele.

33. Imádkoztam, s mindég megjelent Szent Mihály arkangyal. Szent Mihály angyal megjelent, megmutította a verekedést, mi volt az angyalokkal? S akkor mit mondott Szent Mihály arkangyal? Azt mondta:

- Ilana, tudja Isten gyenge vagy, tudja kicsike vagy, tudja, hogy nincsen erőd, segítséget nem akarnak adni, a páterok nem akarnak biztatni, te magad még es kell menj eléfele.

Azt mondtotta, hogy én nem lehet vissza maradjak, és nem lehet mondjam, hogy nem tudok, vaj nem akarok. Hanem kell menjek eléfele, mint a Miatyánkban mondják, hogy: „legyen meg Uram a te szent akaratod miképpen mennyekben, azonképpen a földön es”. Hát evvel a gondval kell menjek eléfele. S akkor erre biztatott a Szent Mihály arkangyal.

S akkor láttam, amikor Szent Mihály arkangyal lezárta Lucsifert és megnyílt a világnak a kezdése, hogy melyik ember-lelkek nem akarnak az Istennek szógálni. Azt mondta egyik lélek, hogy: „Uram, nem akarok, hogy tiéd legyek, nem akarok neked imádkozni, nem akarlak tégedet dicsírni”. És ment bé pokolba, mint az ördögök. S eljött még más feltekintett és azt mondta: „Uram, én tégedet nem es akarlak üsmerni nem es akarlak tudni, nem akarok a tiéd lenni”. Még más lélek jött: „Uram, nem

akarom a parancsolatodat bételjesíteni. Nem akarok Jézusnak az útján menni. Én úgy akarok, szabadul éljek, éljek úgy, hogy akarok”. Akkor még más: „Uram, nem akarok imádkoztam. Én nem es akarok jó legyek”. És söpörődött bé a pokolba. Ilyen szózat több vót, csak ennyet mondtam el. Akkor megsirült Szent Mihály arkangyal és azt mondta: „Hallottad-e és láttad-e? Nem lehet azt mondd, hogy nem tudsz vaj nem akarsz. Bé kell teljesítsd az Istennek az akarattyát.

34. S akkor látomásom vót, hogy Jézus esent megjelent és megbízott, hogy imádkoztam eléfé. Azt mondta: „Ilana, látod-e, hogy mennek a daruk a meleg Indiába? Meleg országakba. Úgy kell mi es kapaszkodjunk, hogy menjünk mennyországba. Nézz csak fel – mondta Jézus, hogy nézjek fel az éghez.

Felnéztem látomásomba az éghez, de kicsi daru vót, kicsi madár vót, melyikek repültek meleg országba.

- Ó Jézusom, erőst kevesen vannak, melyekek kapaszkodnak, hogy menjenek meleg Indiába.

S azt mondtotta, hogy azok lelkek. Jézus fejtette: mi úgy kell kapaszkodjunk lelkileg, mint a madarak, hogy mennek meleg Indiába, a daru madarak.

- Jézusom erőst kevesen vannak.

- Ilana, kicsin vannak, te imádkoznál, mert többen lesznek.

S akkor esent imádkoztam és azt mondta:

- Nézz csak fel, nézz csak fel!

Mikor felnéztem az éghez, akkor annyi madár felrepült, felemelkedett a földről, hogy az eget befogta. A szárnyik, egyik a másikat érte.

És azt mondja:

- Na látod-e, így fog lenni, te imádkoznál eléfé.

A látomásom megbízott, sokcor megvigasztalt. Hát sajnos nincsen kinek elmondjam, nincs lelki-papom, fáj a szívem, sokcor sírok, gyóntatószéknél nem tudom elmondani. Pedig késértésem annyi vót, hogy az ördögök két esztendő alatt, mióta meg kellett lenne kezzem, nincs imádságom, hogy háromszor-négyszer meg ne jelenjenek, még az olvasómat es keccer akarták szakasztani ki a kezemből, hogy mondtam a rózsafüzért jövőleg a busba, az autóbusba. De van-e kinek megmondjam? Nincsen kinek megmondjam. Az ördögök haragusznak reám, mer a hiatalásom nagy.

35. Se sajnos, nincsen kinek megmondjam, nincs, ki elhallgassa. A páter sem gondoskodik rollam, se nem jó el, hogy beszélgessünk, se nem tudok elmenni, hogy beszélgessek. S a hiatalásom nagy, dehát nincsen kivel bételjesítsem, mett meg kellett vóna kezzem, hogy zárdát csináljak, s nincsen segítségem. Megmutították a helyiséget, s nem akarnak megsegéteni. Elküldtem egy más embert a páterhez, hogy beszéljen erről a zárdáról, a Szent Ferenc zárdájáról. Azt mondtotta, hogy megengedi, nem lehet kérjek segítséget sem a faluból, sem nemhogy jöjjenek a világ, hogy segítsenek meg. No első rendet elment az ember és visszahozta és mikor elmentem másodiksor, hogy majd megbeszéljni akartam a helyiséget s esent újból beszélgessek a primeriából valókkal, hát akkor elment a páter és lebeszélte őket, hogy ne es fogadjanak, ne es figyeljenek oda. Nem lehet megsegétsenek semmivel és nem es lehet helyiséget kapni.

Elmentem egy lujzikalugerái páterhoz, úgy akartam, hogy megmozduljak, hogy meginduljak, hogy elmenjek Bukorestbe a nunciaturához. Gondoltam elmenyek oda, a miniszterhez, csináljak egy írást és elmegyek a miniszterhez, a hitnek a miniszteréhez. S elmentem tanácsért a lujzikalugerái Szent Ferenc rendi páterhez, s elmondtam minden fájdalmamat annak a páternek. Azt mondtotta Lujzikalugerából a

páter, melyikkel beszéltem, azt mondta, hogy ne maj lépjem le, ne menjek keresztül, beszélget ő, és oda fog hini. És vártam mostanig es, vártam, hogy megengesztelődnek a szívekben és megseggélnék és meg fogom kezdeni, mit kér a Jóisten. De mámaig es, még ideértünk őszi hónapba, augusztusba vagyunk, és nem hitt oda.

S súlyos az hogy olyan hidegül néz, hogy mikor elmenyek a templomba, hogy mikor látom, hogy ő prédikál és mondja a szeretetről, és mondja, hogy az emberek nem akarnak az Istenhez fordulni, akkor úgy érzem, hogy a kés miha vágja a szívemet, hogy nem vótam megseggétvel, hogy beteljesítsem az Istennek az akarattját. Azt mondta, hogy az emberek mind elrosszultak, mind elhidegültek. Hány lelket kelne odamelegítsek? Hány lélekkel kellene imádkozjam? Hányval kellene szentmisét hallgassak? Odahúzzam a jóra, hogy apácák legyenek. Hányynak jót kellene mondjak? Hányynak kellene, hogy elintézzem hogy mennyi apácát essze kellene gyűjtsek? Más zárdák megnyíltak és a Szent Ferencé nem nyílt meg. Szent Ferenc zárdája az apácák részükre nincsen Moldovában megkezdvel még.

36. S még más látomást mondok. Egy hidat csináltam, egy hídon csak három padlás lett lenne, hogy még nem vót elég a hídra. És azt mondta az angyal: el fog jönni az a három padlás es, de nem tom mikor, hogy megcsináljam azt a hidat, mett sokan kell menjenek azon a hídon a mennyországba.

János Ilonáról

37. Hát egyik este mentünk, a szüleihez mentünk, de hát nem vót otthon a lány. Akkor kérdeztem, hogy hát mikor jön? Azt mondja, hogy: menjünk úgy kilenc óra tájban, akkor hát elmegyünk a lakásába.

Mondom:

- Külön lakik?

Azt mondja:

- Igen, fent van, külön lakik.

Hát akkor mentünk, akkor elmentünk a lakására, egy kis házikóba, de akkorába, hogy hát alig, hogy egy kis ágy, még hát egy személyre egy asztal, és semmi más nem vót.

Mondom:

- Te Ilona, úgy hallottam, hogy tudsz beszélni így a hóttakról. Hát hogy van, beteg vagy te abban az időben, mikor ezt hallod, vagy látod, alszol, vagy hogy vagy? – Jaj – azt mondja – nénikém, úgy van az, hogy én amikor elalszok – azt mondja – hát olyan mély álomban vagyok, három-négy nap fel sem eberdek. De akkor – azt mondja – tudja hát nincs senki a közelemben, akkor én essejáróm az egész másvilágot.

- Hát – mondom – hogyan járod te?

- Hát – azt mondja – nézze, úgy van ez – azt mondja –, hogy engem Jézus Krisztus vezet.

- Te Ilonka – mondom – de azt mondják, hogy Jézus Krisztust élve senki nem látja, amíg ítélet nem lesz, addig senki nem látja. Hát hogy lehet ez? – mondom.

- Jaj – azt mondja – nénikém, ne higgye, mert én látom, személyesen mindig Jézus Krisztust – azt mondja – és ő vezetett engem el, hogy én ezeket lássam. S kötelességemnek is tartom – azt mondja –, hogy aki meg akarja hallgatni, hogy én elmondjam.

Akkor mondom:

- Mondj valamit, hogy mit látsz?
- Mit látok – azt mondja – hogy megmondjam magának – azt mondja szörnyű dolgokat lehet látni. Úgy van – azt mondja – hogy aki jót cselekedett a világon, az jóra várhat. De aki nem – azt mondja – az várhatja a következményeket, mert azoknak a büntetése akkora.
- Hát – mondom – méges milyen büntetés van?
Azt mondja:
- Olyan kénban vannak – azt mondja –, elvitt engemet elébb Jézus Krisztus a mennyországba. Hogy ott mit lehetett látni? Semmi más nincs csak búcsukval, körmenetekvel mennek. Akkor hát angyali karok énekelnek. Akkor a Boldogságos Szűz Máriát – azt mondja – azok a mennyei karok körülveszik. Hogy milyen szép, hogy – azt mondja – a mennyországot nem tudja elgondolni, hogy milyen szép. Hát akkor vittek tovább, mentünk. Úgy megyek – azt mondja – hogy csak ott vagyok mindenhol. Aztán akkor elmentem – azt mondja – a szenvedő helyre. Hát a szenvedő helyen – azt mondja – vannak olyan kis házikók – azt mondja –, ott mind külön-külön, de hát nem lehet ott kiabálást hallani – azt mondja – csak mindenki az ő szenvedéseit végzi – azt mondja. – Melyik imádkozik, melyik azt mondja, amit cselekedett itt, azokat a bűnöket, de nagyon-nagyon nagy bűnök vannak.

Akkor hát mondta, hogy hogy főzik azkat, akik gyilkolásval vannak ott, és mégis megbocsájtatik a bűnük – azt mondja –, hogy azkat élve teszik ilyen bográcsokba, forr a víz, akkor azok élve bele, és ki, és bele, és ki, és avval szenvedik le a szenvedőjüket.

Hát akkor onnat – azt mondja – elmentek a pokol kapujára. De ott – azt mondja – hogy milyen szenvedések vannak, s onnan szabadulás soha nincs.

Hát ezeket elmondja így mind. Hát akkor kezdtünk kérdezni a hóttakról.

- Hát – mondom – hát a hóttakval hogy van, te azkat látod, megismered, hogyha vannak hozzátartozók, vagy üsmerősök?

Azt mondja:

- Igen, akit ismertem, ismerek, de akit nem ismertem, azok is névre szólíngatnak, és azok is azt mondják, hogy hát az üzeneteket mondjam meg, és jaj nekem, hogyha nem mondom meg valakinek. Az a bajom – azt mondja – hogy hát nem hiszik el.

Akkor kérdezte a férjem, hogy:

- Ilonka, beszélj, mondj apámról.
- Magának az apjáról nem tudok mondani, inkább Péterről, a testvéréről – azt mondja –, melyiket az oroszok úgy ölték meg. Az a Péter annyira szenvedésben van, mert hát azért fizettek egy misét, és az a mise nem esett érte, hanem – azt mondja – a szüleiért. Mert ő nem imádkozott a szüleiért és az a mise akkor a szüleiért esett. Úgy, hogy mondja meg a testvéreinek, fizessen egy misét Péterért. (Kocsis Györgyné)

38. Mikor ő elaluszik, akkor már a teste, mikor elszakad a lélek a testtől, akkor hideg. Amikor visszatér a lélek a testbe, akkor két napig úgy fáj a teste, hideg, a vér nehezen indul meg. A vér nem aluszik meg benne.

Mikor én oda voltam hozzá, pont akkor egyszer jött vissza. Megfogtam a kezit, olyan hideg vót, mint a jég.

- Látja Anti bácsi – azt mondja – nem vagyok méltó – azt mondja én nem kértem, de megkaptam Istentől.

Megkérdeztem, két legénybarátom meghalt. Jó gyerekek vótak, soha sem káromkodtak. S azt mondta, akkor vót mind a kettő szabadulásban. Egyiknek Bálint Péter vót a neve, a másiknak Simon Péter. Azt mondta, hogy mind a kettő már szabadulásban van. (Miklós Antal)

39. Én erről hallottam egy kevest, hogy Ilona elment oda a szomszéd faluba, Kézsébe. S ott aludt három napot egyvégtébe, akihez elment. S ő azt mondta, hogy azért aludt el három napot, hogy beszélgetett az Istennel, beszélgetett az angyalval, s beszélgetett a hóttakval. (Simon János)

40. Az Ilonának meghalt az édesanyja. Az apja, nyugodjék, nemrég halt meg. Azt mondta nekem, hogy: Én vótam a legszegényebb a faluba s a megyébe. Nem vót ki neki mosson, alig vót öt-hat éves. Én nem láttam addig, amíg el nem mentem. Azt mondta:

- Az Úrjézus azt mondta, hogy hárman vagytok, akik ezt a kegyelmet kaptátok, hogy ide átjöhetek.

Elvitték a pokolba, elvitték a mennyországba, a saját édesanyját megmutatták. Jaj, nem lehet elmondani. Minden külön van, hét évesig azok a kis apró szentek. Akkor hét évtű fölfelé a szentek sorába vannak. Akkor a vértanuk, a szentek, hitvallók. Akik a szegényeknek adtak, azoknak annyi van, hogy amit maga adott a földön egy darab kenyeret, vagy akármit, ott magának sohasem fogy el.

Jézus a mennybe van. Az ítéletig Szent Péter van mindenkivel. Szent Péternek a törvényszékén a kezén megy át mindenki. Jézus az utolsó ítéletkor a földre lejön. Az a Paradicsom megvan, az angyal őrzi az utolsó ítéletig, azt meglátja mindenki, hol volt Ádám és Éva, mit teremtett Isten azoknak. (...)

A gyerek-eltevés – azok ilyen vasrácsokon fekszenek, alól ég a tűz. Akkor vannak olyan szenvedések, esszedarabolják, mint a mészárszékbe, kátrányba főzik. Minden bűnrű külön szenvedés van. Mikor nekem mondta sírt. Azt mondta: ha maga meglátná, megszakadna a szíve. Azt mondták a gonoszok, hogy mi meguntuk kínozni a népet. (Miklós Antal)

41. A lány nekem is mondta, hogy a pokolban több ilyenféle szenvedés van, mindenféle bűnért külön szenvedések vannak. Az ördögök fel vannak öltözve katona ruhába, ez nem hazugság. A pokol kapuja be van zárva, ott van egy iroda, őrség, telefon, úgy, mint a földön. Ki elkárhozik, van egy út, azon viszik be a gonoszok a népeket. Mikor a pokol kapujához érnek, ott mindenki sír és jajgat. Ha bemeget a kapun, többet kegyelem nincs, kijövés nincs. (Miklós Antal)

42. Mondta ez a lány, hogy beszélgetett ott az ördögökkel, s hogy vájták a földet az ördögök. Kérdezte, hogy:

- Mit csináltok itt?

S azt mondta:

- Nagyobbítjuk a poklot, ez mind megtelik népekkel.

Nagyították, ásták a poklot. (Miklós Antal)

43. Lefekszik, elalszik egy kicsit, s akkor látomást lát. Mikor fölkel, akkor elmondja, hogy kivel találkozik, hol találkozik. Hát ilyesmiről is mondott, kisgyerekek vótak, hát nem szülték meg, eltették, olyanok is vótak, hogy az ember akarta, s az asszony nem akarta, s eltették. Hát azok a kicsi gyermekek a pokol tornácán vótak, ott találkozott velük.

Akkor találkozott olyan asszonyval is, aki öt gyereket a világra hozott, s akkor utána meghalt, többet nem akart, s azt mondta, hogy ki van zárva, már ezer éve, hogy szenved, de azt még nem tudja, hogy mi lesz az ítélete.

Ha elteszi a gyereket, fogyhatatlan hús lesz, neki kell enni, s nem tudja soha megenni, s utána a pokolba megy, nem kap bűnbocsánatot. (Miklós Antalné)

44. Azt tudom, hogy neki marhája es van, meg kecskéje es, s anyósom vett tejet tőle, s aztán hozta a tejet oda. Vót máccor, hogy én es ott vótam, hogy hozta be a tejet, aztán anyósom leültette, máccor meg enni adott, aztán mesélt. És es hallottam vót, eccer mondta, mesélte, hogy így éjjelenként álmodik. Azt mondja, este imádkozik, éjjel aztán álmodik. Azt mondja: olyanokat álmod, hogy megálmodja Krisztust, olyan formában álmodja, mintha beszélne velle. Máccor az édesapjáékat, mintha beszélne velük. Vaj Szűz Máriát álmodta. Azt mondja, olyan tisztán álmodja hogy mikor nekiébred, hát, azt mondja, hogy kinyitja a szemeit, s még akkor es látja. Én es csudáltam, hogy miket mondott, hogy miket álmod, milyen igazán megálmodja. (Bíró Ferenc)

45. Ő járt a pokolba, azt mondta: Tudja, az ördögök vasvillákval, amelyik azt tette, hogy öngyilkos lett, a szemeiket szurkodták, így mutatta. S ő járt a mennyországba, kinyíltak a kapuk, s ő járt ott, így mondta. Szent Péter áll ott, az egyiket irányította jobbra, a másikat, a rosszat balra. Ott sötétség vót. Oda olyan rossz vót benézni. S egyik ment erre, ahogy jöttek a népek, egyiket erre vezényelte, a másikat arra. A rosszakat rossz felé, s a jókat jó felé. (Jankó Mátyásné)

46. Ez Jézus kegyelme. Nem járt iskolába, semmi, de ehhez nem kell tudás, ehhez hit kell. Egy tiszta szívű kislány vót, árva lány, csak apja vót, és ezt adta az Isten, ezt a jutalmat, hogy bármikor odajön az angyal és elviszi. (Miklós Antal)

47. Hát az Ilonáruul én sok mindent hallottam, ki mondta, hogy bolond, mások azt mondják, aj, szegény asszon. De én hallottam őt, én sokáig hallgattam őt Csíksomlyón es.

Hát Csíksomlyón négy órán kezesztül beszélt. Azelőtt, hogy kiment Csíksomlyóra, azt mondta, hogy megálmodta Jézust, hogy meglátta Jézust, és Jézus adott neki tanácsokat. S Jézus egy burjánt es adott neki. Egy olyan burjánt, melyik nő egy kicsit, s ott hol boga van, ott csinál egy gyökért. Az, amelyik nő a földbe, nagyon erős. S elhozta azt a burjánt oda, s mondja, hogy tanácsolt Jézusval. S mondja: meg kell erősíteni a hitet. Azt mondta Jézus:

- Ilyen legyen a hitetek. Hányan vagytok, annyi gyökér legyetek. S megmutatta a burjánt. Ahány boga vót, annyi gyökere vót.
- Mert azt többet soha nem lehet kivágni. Olyan legyen a hit. (Petrás Mária)

48. Az ismerkedésem úgy vót, hogy én már huszonegy éve beteg vagyok, szívizom gyengülésben szenvedek. Ezt a betegséget az Istentől kaptam, meggyógyulni nem lehet.

S vót egy fogadalmam, hogy hazamegyek szülőfalumba, ahol én születtem, megkereszteltek. Az oltáron van a Jézus meg a Szent Antal keze, azt én meg fogom csókolni.

Hát elmentem haza, kértem a Jóistent, hogy én tudjak beszélni egy olyan embervel, aki már a másvilágon járt. Isten meghallgatta a szavam. Elmentem be két hónapra. Búcsú napján elmentem be a templomba, hogy a fogadalmam teljesítem.

Délután két órakor vót. Hát a templom ajtai nyitva vótak, meleg vót, csak a madarak repesgeltek.

Én elvégeztem az imámat, a fogadalmamat, hallottam kopogást a templomban. Visszanéztem, egy női személyt láttam. De amikor ránéztem, akkor a lelkem megsejtette, hogy ez Istentől való, ez fog mondani nekem a másvilágról. És amikor én végeztem az imádsággal, akkor azt mondja, hogy hát énnekem mondana valamit. Azt mondta, hogy néki találkozni kellett velem, mert őnéki az éjen jelentették, hogy egy ilyen és ilyen férfi érkezik, mert ő nem ismert engemet, s én sem őt.

Kimentünk a templomon kívül, s azt mondja:

- Látja ezeket a fenyőfákat? Három ember a tűzben szenved. Mert egy külön kegyelmet kapott az Úrjézustól, s azt mondja, hogy ebben még hárman részesülnek a földön. Egy itt van Magyarországon, egy van Romániában, s egy hogy hol van, azt nem tudjuk.

S akkor kimentünk a templomon kívül, s akkor én mondtam neki, hogy mióta beteg vagyok, és hogy hát nagyon sírtam, el vótam keseredve. Azt mondja:

- Ne keseredjek el, mert ez a betegség, ezt Isten adta nekem, ezt el kell viselni, ettől megszabadulni nem lehet. Hogy meddig viszem, ezt az Úr tudja csak. S akkor mondta, hogy elvitte egy angyal, megmutatta a purgatórium tüzeit, a mennyországot, a pokolt, mindent. Azt mondta: amikor az ember meghal, születéstől a halálig van egy élet-könyv, mindent beírnak. Mikor meghal, teszik eleibe. Aztán ítélik az embert. Ha jót csinál, a mennyországba jut, Isten országába, aki elkárhozik, jut pokolra.

Aztán mondta, hogy a pokolban milyen szenvedések vannak, tűzzel kínozzák. Elmondta, hogy a legnagyobb halálos bűn a gyerek-eltevés, azt Isten meg nem bocsátja. Ha mind a két fél beleegyezésével csinálták, mind a ketten elkárhoznak. Akkor különböző bűnökről beszélt, azt mondta, hogy olyan szenvedőbe vitte el az angyal, hogy az apa alul vót, s a fiú felül a tűzben. Azt mondta a fia az apjának: ott égjen, azt mondja, mert nem tanított meg. Hol a fiú volt alul a tűzben, azt mondta édesapja a fiának: végetted én es elkárhoztam.

Hát szörnyű szenvedéseket elmondott.

A részegségről azt mondta, hogy akik ilyen potya-lesők, mások pénzét eligyák, mikor meghalnak, olyan tűzben vannak, úgy elolvad a lélek, mint a gyertya, akkor megint helyrejön, de a lélek sohasem tud meghalni.

Akkor azt mondta, hogy ilyen rácson vannak, úgy sütik az embert mint a halat sütik a rácson. S mikor az egyik oldala megsül, akkor az ördög a villával megfordítja a másik oldalra. S mire az megsül, a másik megint helyrejön, s ez így örökké, sorban.

A mennyországról azt mondta, hogyha azt az ember meglátná, akkor megszakadna a szíve örömben. Kilenc féle hadsereg angyal van. Istennek van egy hadserege, külön ruhában. Akkor van az Úrjézusnak, akkor vannak az őrzőangyalok, akkor van a Szűz Anyának, millió, de millió angyal, s akkor vannak az apostoloké. A földi meghalt emberekből három legnagyobb szent van. Ezeknek külön mindegyiknek három arany templomik van. Szent Ferenc, Szent Antal és Szent Bertalan. Ez a három legnagyobb szent, az Isten előtt úgy vannak, mint a legnagyobb tábornokok. Utánuk van a tizenkét apostol. Szent Péter van minden lélekvel az utolsó ítéletig, mindenki az ő kezén megy át, mint a bíróságon.

Őt odavitte az angyal. Akkor, mikor beszéltem vele, azt mondta, hogy egy lészpedi, egy kalagori asszony, meg egy pusztinai lány vót meghalva. Meg is kérdezte őket sorban. Mint a bíróságon, ítélet, jobbra-balra.

Hét évig el van engedve a gyerekek a bűne. Tíz-tizenegy éves korig a gyerekek olyan zúgásban vannak, mintha az embernek belemászna egy traktor a

fülbe, azt hallgatják. Attól lefelé, minél nagyobb bűn annál nagyobb a kénozás. Purgatórium tűziben, amíg azt a bűnt az ember csinálta, addig az ördög kénozza. Mikor az üdő letelt, akkor az ördög elmegy, akkor megint ég a tűzben.

Azt is megmondta, hogyha az ember életiben soha nem ad a szegénynek nem látja meg az Isten színyit, az ki van zárva az üdvösségből. Azt mondta, hogy máma es az Úrjézus csak a szegényeket szereti, akik hozzá fohászknak. (Miklós Antal)

A gyűjtés ideje: 1-12: 1989, 13-36: 1991, 37-48: 1962-1991.

Adatközlők: Bíró Ferenc (Lésped, 1959), Jankó Mátyásné (Magyarfalu, 1926) Egyházaskozár, Kocsis Györgyné (Lésped, 1907) Mekényes, Miklós Antal (Lésped, 1926) Egyházaskozár, Miklós Antalné (Magyarfa, 1926) Egyházaskozár, Petrás Mária (Gyószén, 1957), Simon János (Lésped, 1944)

Tájszavak

Bűnye – bűne, csóré – meztelen, erőst – nagyon, esent – megint, essze – össze, ficfa – fűzfa, gyihinna – gyehenna, gúnya – ruha, hejzik – hozzájuk, hézám – hozzám, hijatás – hivatás, hintulázik – hintázik, íles – éles, ivutt – ivott, kárimkodott – káromkodott, kévánság – kívánság, kicsida – kicsoda, küded – kised, lábik – lábuk, lejen – legyen, literekvel – betűkkel, máccor – másszor, minut – másodperc, mutit – mutat, nyakik – nyakuk, nyirásza – menyasszony, nyirel – vőlegény, sárig – sárga, sirüljek – forduljak, sokcor – sokszor, tanyított – tanított, tityákol – ver, tojébb – tovább, üdő – idő, vaj – vagy.

Irodalom

BOSNYÁK S. (1980): A moldvai magyarok hitvilága. MTA. Néprajzi Kutató Csoport. Folklór Archívum, 12.

KÓKA R.(1982): A léspedi „szent leján”. In: Tiszatáj, augusztus, 29-44.

MOLDOVÁN D. (1980): Erőst fáj a fejem, ha megyek látomásba. In: Kortárs, szeptember, 1375-1390.

MOLDOVÁN D. (1985): Ha megyek látomásba. In: Filmkultúra, november, 76-93.